

Đàn bà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 148 — 24 AVRIL 1942

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về

La Directrice du
TUAN BÁO ĐÀN BÀ
76, WIELÉ — HANOI

BA THÁNG	1,30
SÁU THÁNG	2,50
MỘT NĂM	5,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI	

BIẾT LUẬT-PHÁP

Kỳ trước chúng tôi đã nói đến những lẽ buộc chị em ta phải biết sử-ký và địa-dư nước nhà. Hai điều biết ấy chưa đủ để bày biện cái « nhà trí thức » của chị em. Còn một điều nữa các bạn cần phải có là hiểu biết những điều pháp-luật thường đang thi hành ở nước mình.

Tôi nói những điều pháp-luật thường mà thôi vì pháp-luật là một môn học rất phiền phức, có nhiều chi tiết, hàng bao nhiêu pho sách mới nói đủ, không phải là chị em ta ai cũng lĩnh hội được. Đến ngay những quan tòa, những trạng-sư, những giáo-sư về luật học còn kỳ khu mà cũng không thấu đáo hết, huống chúng ta không phải là những tay chuyên môn.

Sắp tăng giá báo

Vì nhà Bưu-điện tăng 500% (năm trăm phần trăm) về lệ phí gửi báo nên Đàn-Bà bắt buộc từ kỳ sau phải tăng giá báo mà trong 3 năm nay Đàn-Bà cố giữ không tăng một xu nhỏ nào !

T. B. Đ. B.

Ta chỉ cần biết những điều pháp luật can hệ đến sự sinh hoạt thường ngày của chúng ta thôi, và tùy theo mỗi sự làm ăn của chúng ta, mà học hỏi cho rõ ràng những luật Pháp liên can riêng đến sự làm ăn ấy. Là nhà buôn, bạn cần phải biết những luật lệ về thương mại, về làm sổ sách kế toán, biết cách viết cho hợp lệ một tờ giao kèo mua bán thuê nhà, thuê cửa hàng, v. v. Có ruộng nương, nhà cửa thì phải biết những luật lệ về đất cát, biết làm giấy má mua bán ruộng, cho cấy rẽ, hiểu luật trước-bạ, phép đặc điền. Không có công cuộc làm ăn gì cũng phải biết những luật lệ về sự hôn nhân, giá thú, những quyền lợi mà luật pháp đã định cho người vợ và người chồng, Vợ chồng hòa thuận, biết những điều ấy mà không phải dùng tới, càng hay. Lỡ khi duyên chẳng lành, mình cũng không bị thiệt, điều luật gì nói riêng về người đàn bà chúng ta cũng nên biết, ngoài ra chúng ta cũng nên biết cả những điều luật thường, thi hành chung cho cả đàn ông và đàn bà, gọi chung là dân luật, Lại nên biết thêm cả

Thông chế Pétain đã nói

« Nhân dân nước pháp ủng hộ Chánh-phủ mà Bản-chức đương cầm đầu trong buổi đau thương, phải đem nỗi lo sợ mà tin tưởng đến Quốc-vận ».

những luật lệ riêng ở địa-phương mình ở.

Các điều biết ấy lợi cho chúng ta vô cùng.

Cuộc đời của chúng ta không bị phiền nhiễu bởi những sự phạm luật thường xảy ra vì sự không biết của chúng ta hơn là sự cố ý, và liều lĩnh. Cũng vì không biết luật nên nhiều bạn lúc có việc lôi thôi với pháp luật, đi hỏi hết người này người nọ, bị bọn thầy cò lợi dụng dọa nạt, khiến tiền mất mà người vẫn bị tội với pháp luật.

Lúc này sự giáo-dục của đàn bà đang được người ta nghĩ đến một cách trang nghiêm, chúng tôi thiết tưởng một phần quan-trọng của sự giáo-dục là sự học của người đàn bà phải định-đoạt rõ ràng nên học nên biết những điều gì trước. Vậy thì hẳn thuộc địa-dư để làm một người đàn bà không vọng bản, hiểu luật pháp để sống hòa hợp với đồng bào với xã hội mình, đó là những điều mỗi người đàn bà chúng ta nên cần có trước nhất.

T. B. Đ. B.

Chuyên Riêng

HỎI. Em yêu một người đã bốn năm nay. Hai năm đầu người nọ không biết, hai năm sau thì vì em không chịu đựng được lâu mãi mỗi tình thâm kín ấy, em ngộ thực với người bạn gái em. Người này nói lại với em gái chàng nọ, vì vậy mà đến tai chàng. Tuy thế, những khi em đi qua nhà chàng, chàng chỉ nhìn âm một cách buồn rầu có lộ vẻ triu mến mà thôi chứ chàng cũng không ngó ý gì với em cả. Ngỡ rằng chàng dứt dứt, -- gia thế chàng kém nhà em -- mà chàng không dám ngó ý tình, em đánh bạo tỏ thực nỗi lòng cho chàng biết. Chàng không hề trả lời. Em dò hỏi thì ra chàng đã có người yêu, là một cô gái rất xoàng, gia thế kém hơn nhà chàng, mà nhan sắc cũng chẳng bằng em. Vậy em có hy vọng gì chiếm được tình yêu không? Em có nên đợi chờ chàng không, hiện có nhiều người hỏi em.

VÔ DANH

TRẢ LỜI. — Người đàn ông ấy đã có một thái độ rất quân tử. Thái độ ấy đủ khuyên cô nên thế nào rồi. Nếu cô thông minh, cô đừng nên mê muội trong cái tình yêu mù quáng và vô hy vọng đó nữa. Như thế cô sẽ tránh được những ý nghĩ, những hành động không tốt. Cô chỉ nghĩ đến chiếm đoạt chàng, thế cô không nghĩ đến nỗi đau khổ của người bạn gái bị cô chiếm đoạt mất người yêu ư? Người con gái ấy kém cô vì mọi phương diện, song khi chàng đã yêu, thì người ấy cũng thành hơn cô ở trước mặt chàng. Cô đã không kể gì gia thế để yêu chàng, tất chàng cũng có thể không kể gì gia thế để yêu cô

(xem tiếp trang 14)

BÊN NHẬT: Các cô gái nhà giàu ở một câu lạc bộ Osaka đang tập về khoa hàng hải (Ảnh của phái bộ Nhật)

Đề đáp lại bài của bà Lại - Thị - Hoàng NU' TU' GIAO DỤC

Dịch CLARISSE JURANVILLE

Cải giáo dục hoàn toàn to tát, hơn hết còn đáng phàn nàn nhiều, và có lẽ lại không được phụ-nữ hoan-hô cổ vũ nếu phụ-nữ còn không biết có cái chức « nội-trợ », cái vấn đề cần-thiết nhất cho hạnh phúc gia-đình.

Một thiếu-nữ vừa bước khỏi ghế nhà trường để trở nên một nữ-chủ gia-đình cần phải biết, phải hiểu rõ cả những tiểu-tiết đã lập nên đời sống trong gia-đình. Điều cần nhất là ta phải nên giảng cho thiếu-nữ ấy rõ bổn phận của nàng; phải « gia-đình hóa » thiếu-nữ bằng cách

Những thiếu-nữ Việt-Nam muốn hấp thụ một nền giáo-dục hoàn toàn nên theo học trường

SAINT PIERRE

4 Boulevard Pasquier

Giáo-sư dâm — Dạy bảo kỹ lưỡng. Luyện tập học trò ứng thí các kỳ thi — có nhận học sinh ở trong và ở ngoài. Có lớp dạy các trẻ bé do một thiếu nữ Pháp và một thiếu-nữ Nam trông coi.

giảng những sự bắt buộc nàng phải gây dựng tương-lai, như ta đã gây dựng cái tương-lai của ta. Ở đời có nhiều việc người ta chỉ có thể làm được hoàn hảo khi người đã thường làm qua, bởi vì công việc nào cũng phải có qua một thời kỳ tập sự.

Ta hãy giảng một thiếu-nữ biết cách « sử dụng » nghĩa là biết rõ tất cả những vấn-đề cần-thiết về việc tề-gia nội-trợ, cái công việc đáng trọng-vọng nhất của phụ-nữ, và cách « sử thế », nghĩa là phụ-nữ phải có những đức tính đủ bảo-toàn hạnh-phúc gia đình, và sự giao-du với nhân-quần, xã-hội.

Cái chức vụ của một thiếu-nữ

Các em! Còn gì đáng phàn nàn bằng một ngày không có ánh dương quang, còn cảnh nào đáng tiếc bằng cảnh vườn không hoa đến! Và chúng ta hãy thêm;

Xem tiếp trang 13

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của DUYÊN HÀ

(Tiếp theo)

Bác phó cạo lấy cánh tay nhẹ quẹt qua mép làm rớt « bộ râu charlot » xuống đất rồi nghiêng rặng hời nho nho :

— Tuynh, mày đã nhận ra tao rồi chứ ! mày hãy mở mắt cho thật to để nhìn thẳng vào mặt tao này này.

Hàn Tuynh tức cồ, định nói nhưng không nói được.

Bác phó cạo hiền, vẫn một giọng calm bôn :

— Tao nói tay cho mày, nhưng tao giao hẹn mày trước, mày chỉ kêu một tiếng thì con dao này nó không nể nang gì cái cuống họng của mày nữa. Nghe chưa !

Rồi nhanh như chớp bác phó cạo buông cồ hàn Tuynh ra, vụt nắm lấy tóc Tuynh lôi về phía sau thành thử bắt Tuynh ngửa mặt lên trần nhà, cồ vẫn bị con dao cạo sắc lém kề ở giữa cuống họng.

Bác phó cạo lại tiếp :

— Bây giờ mày nói được rồi ! Mày có điều gì oan nong thì nói đi. Tao cho phép mày được bào chữa cái thân cầu trệ của mày.

— Anh Oanh, em biết tội em lắm, anh tha thứ cho em.

— Sao bây giờ mày nhũn thế ?

— Bây giờ em mới biết hối !

— A ! ha ! bây giờ mày mới

biết hối à ! k
cũng khá đấy !
nhưng tao tưởng
mày làm gì còn
lương tâm ! Sở
dĩ mày nói được
chữ « hối » là vì
con dao này chờ
gi.

Bác phó cạo vừa nói vừa nhẹ day con dao làm dớm máu cồ Tuynh. Tuynh cuống cuống :

— Anh Oanh ! trăm nghìn lần anh ! Em hối thật ! Em xin thề thế ! Anh cho em sống ! Anh thương lấy lữ con em ! Chúng nó còn nhỏ dại cả.

Bỗng ầm một tiếng, cái ghế của hàn Tuynh đương ngồi lún kèn ra phía sau.

Nhanh như cắt hàn Tuynh lộn tùng phèo lại, đứng phắt lên nhưng vẫn không kịp. Bác phó cạo, nhanh hơn, đá trúng chân Tuynh một cái làm Tuynh ngã khụy xuống. Đồng thời, bác ngồi lên bụng Tuynh. Mặt Tuynh bị cái khăn bông trùm kín. Tuynh há hốc miệng. Tiếng kêu chưa ra lọt. Chỉ nghe thấy tiếng ăng ặc của kẻ bị bóp cồ.

Thì ra hàn Tuynh định thoát thân. Hắn tưởng bác phó cạo vô ý nên hắn dùng hai chân đạp mạnh vào cái bàn ở trước mặt để ghế đổ ra phía sau, mong có thể chạy trốn.

Bác phó cạo hăm hừ :

— Tao biết ! Tao biết ! Mày có hối hận gì ! Thôi để tao kết quả đời mày.

Bác phó cạo quỳ lên, một đầu gối đè trên bụng, một đầu gối đè trên ngực Tuynh, một tay bác

vẫn nắm chặt cái khăn bông, một tay bác với con dao cạo bị rút ra gần đấy.

Gian phòng im phăng phắc, nghe tiếng con dao sẹt trên nền gạch mà sồn ọc. Hàn Tuynh biết sắp chết song không cựa cạy được, mà cũng không kêu được, chỉ rên lên hừ hừ.

Con dao sáng nhoáng vừa hạ tới sát cổ, thì bỗng cánh cửa phòng hé mở theo sau một giọng nói của đàn bà.

— Nước tắm được rồi đấy. Sao bữa nay cạo lâu thế ?

Đồng thời một bộ mặt lộ vào : bà Hàn.

Bà Hàn lấy tay dụi mắt, bước hẳn vào trong, hốt hoảng há miệng định kêu.

— Em Mỹ ! em có nhận ra anh không ? Oanh đây mà ! Bà Hàn ngã phệt xuống đất, người sấm hẳn đi, nói run run :

— Oanh ! Oanh giấy thép Ông Oanh đấy à ! ông vào làm gì đây ?

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

Q U Ê
H I Ê N

36 — HÀNG BỒ HANOI

Quý bà quý cô muốn có
giấy và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quê-Hiền

Thôi bây giờ xin phép bạn đọc cho gọi bác phó cạo bằng tên thực của bác : ông phán Oanh. Kể viết bài này chẳng đã giới thiệu ông Oanh với bạn đọc ở quăng trên rồi là gì !

Ông Oanh đáp :

— Bà không biết tôi vào làm gì ư ? Tôi vào đây để xử tội một tên phản bạn !

Con dao ở tay ông Oanh lần này quyết liệt hạ xuống.

— Hèn ! hèn lắm ! anh Oanh !

Ông Oanh lại ngừng tay :

— Phải ! bây giờ thì ai sang bằng bà Hàn ! Villa, ô tô, đồn điền ! Sang quá !

Hai mắt bà Hàn dần rứa :

— Anh đừng mỉa tôi ! tôi bảo anh hèn là tôi không ngờ một người như anh lại cầm dao đâm đằng sau lưng !

Ông Oanh lặng lặng không nói gì.

Bà Hàn tiếp :

— Đâm trong khi bất ngờ.

Ông Oanh như bị điện giật, nhẩy phắt ra, đứng thẳng thần, khoanh tay lại và giông-giác :

— Có thể, có thể !

Rồi nhìn Hàn Tuynh hãy còn nằm sườn sượt ở dưới đất, lớn tiếng bảo :

— Nào Tuynh ! Mày giậy đi ngồi lên. Tại mày cứ trốn tránh tao mãi nên tao mới đội lốt phó cạo để vào lọt cửa nhà mày. Bây giờ mày với tao. Tao thì tao thú thực rằng nếu mày sống thì tao phải chết, nhưng tao không muốn chết, mày nghe ra chưa ?

Bà Hàn toan lê lại bên chồng vực chồng giậy, xong liếc mắt nhìn thấy đôi mắt của ông Oanh, bà lại thôi, chỉ ngồi im, hai tay ôm lấy đầu.

Ông Oanh thấy mãi Tuynh không giậy, tiến lại gần chỗ Tuynh nằm, giật cái khăn bông ở mặt Tuynh ra, vừa giật vừa nói :

— Mày giả cách chết hay chết thật đấy. Ồ, ngực còn thở mạnh. Chưa chết. Chẳng lẽ người phi nộn như mày lại không chịu nổi

vài cái bóp cổ. Nào mời quan Hàn ngồi lên.

Lúc ấy quan Hàn mới tỉnh hẳn. Quan ngồi dậy. Ông Oanh đứng lùi ra nói :

— Tỉnh rồi chứ ! Ngồi cho khỏe rồi đánh với tao một keo !

Đây có một con dao, một cái kéo. Tao cho mày trợn trước.

Quan Hàn đã đứng lên, liếc mắt nhìn thấy vợ ngồi ở dưới đất, quan cười nhạt :

— À ! thì ra hiền thê đã mời quan phán lại chơi !

Ông Oanh găm lên :

— Đừng láo thẳng kia ! Tao cấm mày có cái ý tưởng sằng bậy ấy ! Nếu vợ mày tư tình với tao thì mày còn sống đâu đến bây giờ.

Hai vai bà Hàn rung động. Một vài tiếng nấc nở nhẹ nhẹ bay ra.

Quan Hàn liếc mắt cho vợ và bảo :

— Minh ra bảo nó pha trà đem vào đây !

Bà Hàn ngồi im không nhúc nhích. Ông Oanh cười to :

— Được lắm ! Sao mày không bảo ngay rằng : « Ra gọi gia-nhân

và báo nhà chức-trách đến bắt tao » có rõ ràng hơn không !

Quay lại phía bà Hàn, ông Oanh dịu giọng :

— Em Mỹ, em ra đi ! Ra đi ! anh không chạy đâu ! chồng em đã muốn thế kia mà ! Anh rất vui lòng đợi những người đến bắt anh. Em ra đi.

Quan Hàn lùi ra phía cửa.

Phán Oanh trừng mắt chỉ vào Hàn Tuynh ;

— Mày bước một bước nữa thì tao giết mày ngay lập tức ! Thằng khốn nạn ! Tao muốn chết là chết về tay ai kia chứ ! vào, vào mau.

Quan Hàn lặng lặng bước vào. Phán Oanh tiến đến trước mặt, tay cầm cả kéo lẫn dao :

— Đây, Tuynh, mày trợn lấy một thứ, Mày đừng tưởng tao tha mày đâu. Sở dĩ mày hãy còn ngồi đây là nhờ Mỹ. Tao không muốn giết một kẻ không đủ sức tự vệ. Tao cho mày một hạn. Đúng 5 phút nữa mày phải đánh nhau với tao. Năm phút một giây tao sẽ xông lại giết mày. Hãy cố mà giết tao kéo tao quyết đưa mày xuống âm phủ. Bây giờ mười một giờ kém năm. Hễ cái đồng hồ kia đánh chuông thì để phòng nghe không. Lấy dao hay lấy kéo nào ?

Quan Hàn hai tay cứ buông sông, không lấy dao mà cũng không lấy kéo.

Phán Oanh cười nhạt :

— Thôi thế tạo để cả dao kéo ở giữa phòng này. Mỗi người đứng cách ra mấy hòn gạch nào ? Một, hai, ba, bốn năm, sáu bảy, tám, chín, mười. Mười nòn. Tao cũng đứng xa từng ấy ! Phán Oanh lùi đứng 10 viên gạch, đứng lại, khoanh tay chờ !

(Còn nữa)

Nhắn chị em

Nhắn chị em tới kỳ ở cũ ?

Muốn tốt tươi nên giữ

màu da !

Hoa-Kỳ Rượu Chối nên

soa ?

Dung nhan sẽ thấy nồn

nà hơn xưa !

Vừa giãn huyết lại vừa

giãn cốt !

Về đoan trang đẹp tốt dễ

trông !

Ngày xuân càng đượm

sắc hồng !

Càng tăng màu thắm,

càng nồng tẩm yêu !

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

cho phép bình phẩm
hay dở, chớ nhắm mắt
bài bác thì cấm.

X U A K I A

Tiếp theo và hết

CHÀNG biết nhờ ai đọc hộ lá thư chữ Pháp tới căn kia? Trong làng chỉ có mấy cậu trò trẻ bực sơ học đọc quốc ngữ chưa thông. Còn ông giáo trưởng Huyện chàng được nghe nhiều người nói về cái vẻ kهن của ông ta, tự dưng chàng đâm ra ác cảm không muốn nhờ.

— Ôi chao! Có một việc nhỏ thế mà cũng dễ tâm đến mãi, rõ khi!

Chàng nhận rằng từ khi tàng tạt quả chàng sinh ra lần đầu, một việc nhỏ mọn cũng ngổ ngời say tỉnh miên man. Hình như hai mắt mất đi, cái thị quan hồng, thì não cân chàng càng bị dễ kích động nhiều và dễ dàng hơn, thực trái với những câu than thở của mấy ông ưu

thời muốn mù mắt để khỏi ngẫm việc đời mà đau lòng!

Nếu các ông ấy biết mù mắt còn sinh nghĩ ngợi buồn phiền hơn!

—Ồ chẳng qua là mấy thằng giả đạo đức cả! Dững bật cười, nghĩ thế. Tiếng cười của chàng bị cắt ngang bằng một giọng te tái, cái giọng của bà Út:

—Cậu Dững thích trí cái gì mà cười thế?

Dững đáp:

—Tôi đang nhớ có nhiều người thích mù mắt mà tôi buồn cười bà ạ.

—Cậu nói lạ. Có ai thích mù mắt bao giờ? Chẳng qua cái số giới bất thì phải chịu chứ.

—Ấy vậy mà có người thích đấy.

—Ai hở cậu?

Dững đang tìm lời, để giảng cho bà biết thế nào là những

anh đạo đức, những nhà thi sĩ lên mặt yếm thế, thì một giọng nói khác, dịu dàng và nhẹ nhẹ đáp thay Dững:

—Con, mẹ ạ, lắm lúc con cũng muốn mù như anh Dững.

Dững chưa kịp ngạc nhiên, bà Hương đã lạnh chạnh:

—Phải thôi: bịt mồm, bịt miệng mày lại. Ấu nói ra cái thá gì? Rồi phân vua với Dững: —Đấy cậu xem mười tám tuổi đầu rồi còn ấu nói đại dột thế đấy. Điên không ra điên. Đại không ra đại.

Dững cười gượng: Cô ấy nói đùa tôi đấy bà ạ. Nhưng lòng chàng nhóm một ý nghĩ khác, nó khiến chàng đâm ra tần ngần không thiết nổi câu chuyện với bà Út nữa. Chàng men ra vườn tìm tới gốc cây y-lan, ngồi mơ màng.

Hương hoa lừng ngát, không khi ướp bằng hương thơm. Mọi ngày chàng không thích mùi thơm của hoa y-lan, mùi thơm mà chàng cho là nồng quá. Nhưng hôm nay hoa y-lan như có một mùi thơm riêng biệt, nhẹ nhàng thoang thoang, nó làm chàng say sưa khác nào những tình cảm êm đẹp mới ngập ngừng hé nở trong tim như còn e lệ, còn dò-dẫm.

Trăng đã lên cao. Ánh trăng lùa vào chiếc cửa sổ mở rộng soi sáng chung gian buồng Dững nằm. Tuy mù, nhưng qua cái màng trắng đục của đôi mắt, Dững cũng thấy cái khoảng tối đen ngòm thường ở trước mắt đêm nay như bớt tối hơn. Ánh sáng trắng tung bừng quá xuyên được qua đôi mắt chết của Dững để cho não cân Dững được cảm xúc với cái ánh sáng huyền diệu của Hằng Nga.

Dững trần trở mãi không ngủ được. Hệt như cái hồi Dững chưa mù, hề những đèn trắng sáng là không tài nào Dững ngủ được. Ánh trăng quyền rũ Dững, Dù mệt mỏi, Dững cũng phải bắc ghế ra sân ngồi ngắm trăng.

Có đêm trăng tà sao lặn Dững mới chịu vào nhà.

Tưởng rằng đôi mắt đã mù không nhận thức được ánh sáng nữa thì hẳn là không còn thiết gì đến nàng Trăng. Dù đêm mù mịt bay đêm trăng sáng thì cũng thế mà thôi. Nào ngờ mắt càng không thấy, lòng càng khát khao.

Mà càng đáng khát khao hơn nữa là những đêm trăng ở thôn quê này còn huy hoàng gấp trăm nghìn lần những đêm trăng ở chốn tỉnh thành. Nơi thôn già, nàng trăng như được gặp khung cảnh thích hợp để bộc lộ hết vẻ nết miều, tỏa hết ánh hào quang của nàng. Dững đêm nay khao khát nàng Trăng, có cái đau lòng của kẻ si tình không được nhìn người yêu, lúc nhan sắc nàng lộng lẫy nhất

Chàng bức tức, nỗi đau khổ của chàng lại nhóm lên, nhưng bây giờ đã bớt niềm uất - ức nên đau đớn mà chỉ đau - đớn âm thầm

Chàng vùng giậy rón bước thật nhẹ nhàng, bỏ hết tâm trí để nhớ những chỗ kê đồ đạc cần phải tránh mà lần ra nhà ngoài. Chàng rờ rẫm then cửa bỗng chàng kinh ngạc, dừng tay lại. Hai cánh cửa chỉ khép hờ. Chàng hiểu ai đã lên ra ngoài. Lòng chàng tự dưng bối rối và ngập ngừng nửa muốn ra nửa muốn ở lại.

Sau cùng, chàng quả quyết đi ra chàng cũng hết sức gương nhẹ để cánh cửa khỏi lên tiếng cọt kẹt. Chàng xuống sân, chàng ra vườn.

Chàng thấy trong tưởng tượng cảnh vườn tâm thương của nhà Hương đang biến thành một cảnh cực kỳ tráng lệ dưới ánh trăng lộng lẫy. Lá xanh trắng bạc và trên đất trải thảm đan bằng bóng lá ánh trắng. Những cây hoa dường như cũng luyến ánh trăng trong, không say được giấc ngủ, đều thức tỉnh cả sao

Duyên đôi

Tặng Hoàng Trinh

Xưa anh là nho-sĩ
Tôi vén rèm nhung tơ :
Bút nghiên lòng những tủi
Kiếp trước tới bây giờ !

Tôi là hồn sương-phụ
Nằm khóc trong đêm mờ,
Anh là giòng nguyện ước
Quyện chân cầu tương tư !

Gặp đây lành một kiếp
Yêu nhau trọn anh ơi !
Chim say mùi lúa mới,
Hoa nở cánh son ngời.

Đành chi mà cách biệt ?
Yêu nhau lấy một đời !
Đôi chân hồ mỗi bước.
Về đâu một kiếp người ?

Mai sau hôn đây đó
Mong chi một chuyến dò ?
Nhớ lấy màu sông núi,
Mai sau ta hẹn hò.

mà khắp vườn rây mùi hương nồng ngát khiến Dững tưởng hương thơm ở cung trăng tỏa xuống chứ không phải chính hoa đã ướp hương cho ánh sáng trắng.

Nhưng tâm-trí Dững không đề hẳn vào sự thưởng thức cái đẹp của trời đất mà chàng chỉ cảm bằng thính giác chàng có ý đợi một sự có mặt khác ở trong vườn. Sao mãi chưa ai lên tiếng ? Hay người ấy lại vào trong nhà rồi.

Dững nghĩ thầm : càng may... Nhưng lòng chàng thì lại thấy bức tức.

Một bàn tay khẽ đề lên vai chàng. Dững cười, lệ làng đưa tay lên định nắm bàn tay ấy Nhưng nhanh hơn bàn tay kia vội rút lại và tiếp tiếng cười nói :

— Em định làm anh giật mình, anh ra đây làm gì thế ?

— Thế cô ra đây làm gì ? Có

ngồi xuống đây, cô Hương. Tôi đang buồn.

Dững nghe tiếng sột soạt ở bên mình chàng đoán Hương đã ngồi xuống.

Không ai nói với ai một lời nào nữa. Cả hai cùng im lìm người nhìn bóng trăng, người vờ vờ ngọn cỏ, nhưng tư-tưởng m đến với nhau.

Hồi lâu Dững lên tiếng.

— Hương !

Giọng chàng nhẹ như ru. Hương hồi hộp đợi chàng nói tiếp. Nhưng giọng chàng lại trở nên thần-nhiên :

— Cô không mời cô đỡ hộ tôi à ? Suốt ngày hôm nay tôi chờ mãi

— Em không mời... Em mời sợ cô ta không đến.

Dững mỉm cười và lại hỏi :

— Thế sao sáng nay cô lại bảo cô muốn mù, cô định trên tôi đấy à ?

Dững đoán rõ vẻ lúng túng của Hương trong lời đáp ngập ngừng : Em không trên anh, em không định trên anh.

Dững nghiêm giọng :

— Không nên trên một người tàn tật cô Hương ạ. Người ta tàn tật người ta đã đau khổ lắm rồi, không nên chèn riều làm tủi lòng người ta

Hương kêu lên : Ồ, anh Dững Anh không tin em à ? Em không trên anh, em thề như vậy.

— Thì tại sao cô lại muốn mù ?

Dững nghe rõ những bàn tay của Hương soắn lại với nhau lách tách tỏ rằng Hương đã gặp một câu hỏi khó trả lời Dững dường như thú vị cái vẻ lúng túng và rưng rưng ngập của Hương :

— Kia cô không nói ? Tại sao cô muốn mù ?

— Tại... tại... tại em muốn giống anh...

Dững cười, giọng chàng thoát trở nên buồn náo :

-- Giống anh thì khổ lắm em ạ.

xem tiếp trang 10

về cái ngực

Tôi được quen một số phụ-nữ ngoại-quốc. Về nhan sắc chị em ta, các bạn ấy bình phẩm như thế này: « Đàn-bà Việt-Nam chỉ được vẻ mặt thùy mị kín đáo, chứ thân hình phần nhiều không đều, nhất là cái ngực thì hoàn-toàn hỏng »

Lời bình phẩm kể cũng có hơi nghiêm song không phải là không đúng. Chị em mình sở dĩ không có thân hình đều đặn, có bộ ngực nở nang là do sự lười luyện tập mà ra cả. Sự lười ấy chúng tôi đã nói nhiều lần rồi. Bài này chúng tôi dành riêng cho cái ngực.

Ngực chị em lép là tại chị em không biết thở. Còn một lẽ nữa: Chị em không rõ cái công dụng của khí giới đối với cơ thể như thế nào.

Đồ ăn cần cho sự sống. Khí giới cũng cần như đồ ăn vậy, có khi còn cần hơn cả đồ ăn nữa. Chị em thử coi những người nông phu, có phải họ ăn uống thật kham khổ không? Vậy mà họ rất khỏe mạnh, ít bệnh tật, lại có bộ ngực hết sức nở nang. Được thế chính vì họ được tắm bổ bằng những « bữa ăn khí giới đầy đủ ». Khí giới trong sạch ở chốn thôn quê. Nơi đồng áng là một món thuốc bổ hợp cho bất cứ phủ tạng nào của Hóa-công ban riêng cho họ. Họ thiếu cao lương mỹ vị nhưng họ thừa khí giới.

Còn chị em, chị em thiếu

khí giới. Đã thế chị em lại quên sự thiếu thốn tối quan trọng ấy thành-thử nhan sắc và sức khỏe của chị em bị giảm đi nhiều quá.

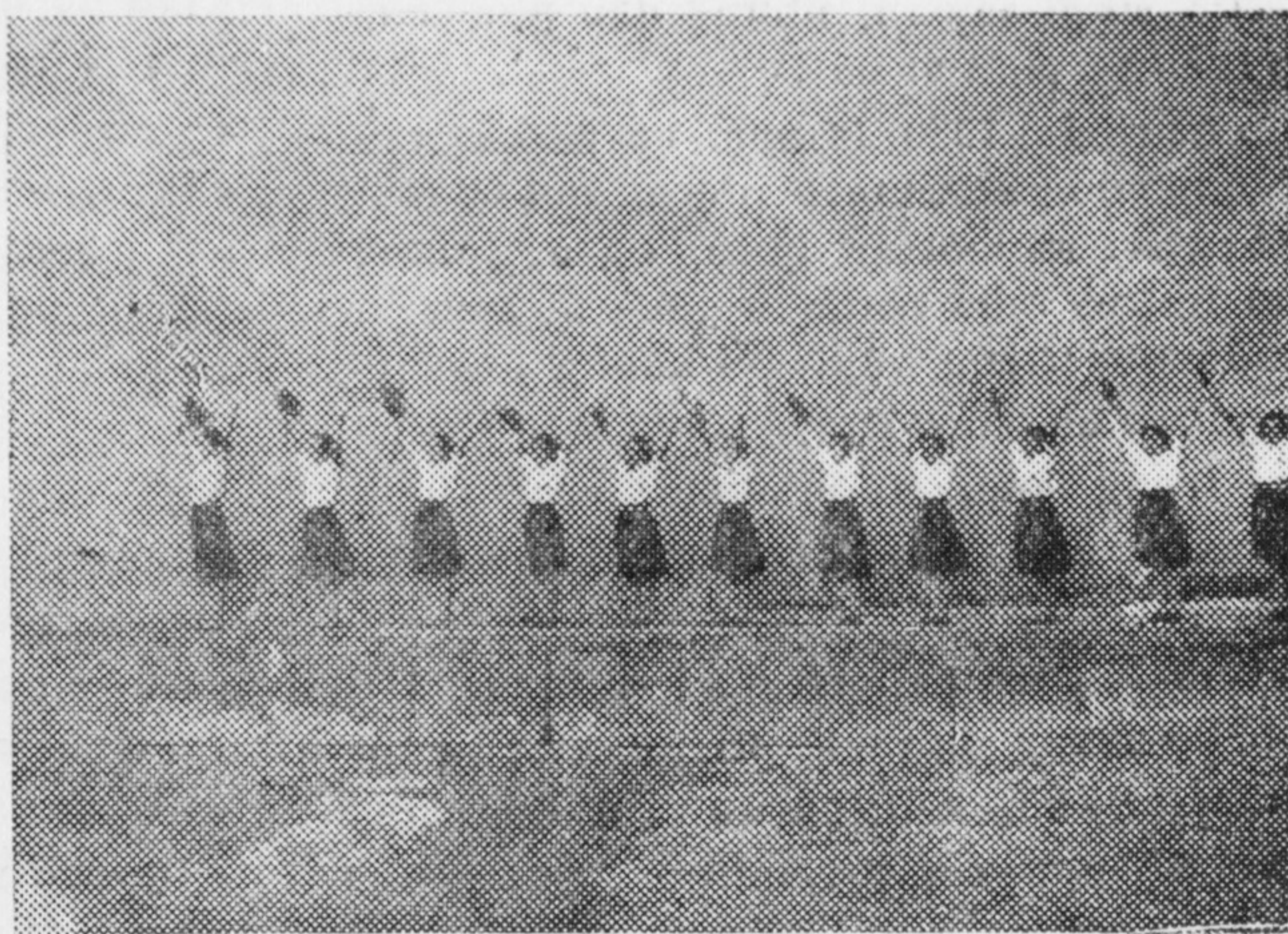
CÁCH THỞ. — Phần đông người mình vẫn lầm tưởng rằng thở bằng bụng vì thấy khi thở bụng phình ra thót vào theo hơi thở. Hạng có chút học biết phổi là bộ phận chính của sự hô hấp — thì thở cũng sai: Khi thở ra lại phình bụng ra và khi hít vào lại lép bụng lại. Thở theo lối ấy rất có hại: chỉ không khí ở phía trên phổi được thay đổi, còn ở phía dưới vẫn y nguyên. Cách thở đúng là phải: *Hít vào thì phình bụng ra, thở ra thì lép bụng vào.*

HƠI THỞ. — Thường thường người lớn trong một phút thở

vào 16 lần thở ra cũng 16 lần. Thở như thế thì hơi được giải, khi giới vào được sâu trong phổi, máu trong người sẽ được lọc cần thận chu đáo hơn là thở ngắn hơi. Vậy các bạn nếu hãy mình trong một phút cả thở ra thở vào quá 32 lần thì phải sửa ngay cách thở. Hít khi giới vào càng lâu chừng nào càng hay chừng ấy. Mới đầu thì hơi chóng mặt, nhưng sau dần sẽ quen.

THỞ BẰNG MŨI. — Có nhiều người thở cả bằng mồm và cả bằng mũi Đó là một điều hại lớn ta nên tránh. Trong mũi có lông và có một chất nhờn làm mũi lúc nào cũng ướt. Khi giới đi qua cái màng lông ấy được lọc sạch bụi — cố nhiên là có cả vi-trùng — và làm nóng lên, nên lúc vào phổi khí giới sạch sẽ và vừa với nhiệt độ trong người. Nếu khi giới qua miệng, bụi sẽ chui thẳng vào phổi, bám vào hàm một ít, lại không được « làm nóng » nên kẻ thở bị ho (vì khi giới lạnh) bị nhiều chứng bệnh truyền nhiễm khác (do bụi dẫn vào).

Dưới đây là bức ảnh của Phụ nữ Nhật tập thở.

Nữ Học-sinh ở OSAKA tập thể thao (ảnh của phái bộ Nhật)

CAI GƯƠNG PHAN

CỦA NGƯỜI ĐÀN

« Đây là chuyện một người đàn-bà Pháp ở
« ngay xứ Nam-kỳ ta : bà De la Sonchère mà
« người Nam-Kỳ không ai là người không biết
« tiếng. Bà làm danh dự hội-trưởng hội Cao-
« su từ bao nhiêu năm nay và cũng từ bao
« nhiêu năm bà đem tâm lực và tiền tài phần
« đấu với nước độc, thú dữ của xứ Nam-kỳ để
« tạo nên những vườn cao-su bát ngát hiện
« nay làm danh dự và giàu có một phần lớn
« cho xứ Nam-Kỳ. Chỗ ta đáng biết và đáng
« phục là cái can đảm phi thường của người
« đàn bà ấy trong nhiều năm đầu phải phần
« đấu để gây nên một sự nghiệp ngày nay,
« và để những người Pháp ở xứ Đông-dương
« này phải tôn phục là một nhà thực-dân
« khuôn mẫu.

« Bài dưới đây là chúng tôi trích dịch của
« ông Lassaie đăng trong báo V. I. nói về cái
« đời ly-kỳ của người đàn bà can-dảm đó ».

Bà nói tiếng Nam rất thạo và rất hiểu tâm
lý người Nam. Suốt mặt Biên-Hòa và Baria
tất cả dân chúng đều như có chịu ảnh-hưởng
của bà đôi chút. Họ quý trọng bà, họ còn
yêu mến bà nữa.

Chính ông Krautheimer Thống-đốc Nam
Kỳ nhân câu truyện dân tình mến phục bà
Souchère, đã nói :

— Có sự gì xảy ra, những dân phu của
bà có thể liều chết vì bà !

Cho nên năm 1930, là năm có phong-trào
biến động cộng sản, mà ở những nơi có mặt
bà không xảy ra một sự gì cả, bà ung dung
ra vào những nhà tranh ở miệt ấy như bà
vào chốn nhà riêng vậy. Bà không khác gì
một người sinh trưởng ngay miệt đó. Việc gì
xảy ra trong làng, trong xóm bà đều biết
mỗi người dân đều thân-mật trò-chuyện
với bà.

Vậy mà người đàn-bà đó hồi trước nào
có bao giờ tưởng mình sẽ thành một người
thực dân, sẽ sống xen lộn trong những vùng
rừng rú với người Việt-Nam.

Là con một gia đình kỳ cựu ở Pháp, bà
đến xứ Nam-Kỳ năm mười sáu tuổi, và năm
mười bảy bà kết-duyên với một người thủy

binh. Mấy tháng trời bà sống
luôn luôn trong cảnh tung
bừng hoa lệ. Có một nền giáo
dục kỹ-lưỡng, nhan sắc sinh
đẹp lại có một gia tài to lớn
bà được người người đón
tiếp trong khắp các cuộc vui
Nhưng đến bây giờ bà vẫn
nói : cuộc đời trường - giả
phù phiếm ấy bà không thích chút nào.
Thế rồi bà có ý tưởng muốn lập đồn điền
cao-su, hồi ấy việc trồng cao su mới ở thời
kỳ phôi thai.

Năm 1908 vùng Biên-Hòa-Baria còn đầy
thú dữ, bà De la Souchère, trong khi chồng
lệnh dênh trên mặt biển, dám lặn lội đến
đó, khai phá khoảng đồn điền nhà nước mới
cho bà.

Bà kể lại cái buổi đầu như sau này :

— « Mới đến, tôi phải lấy dao chặt phá lấy
« một vùng cây cối để dựng một căn lều tranh.
« Công việc khai phá bắt đầu khó khăn cực
« nhọc quá, đến nỗi nhiều lúc tôi đâm nản
« lòng. Bọn cu-li thì thỉnh thoảng lại trốn
« mất mười người vì họ sợ cọp. Thỉnh
« thoảng lại một người cu-li bị cọp vồ tha
« đi mất, đến nỗi chúng tôi phải đốt lửa
« lên để hô báo không dám lại gần.

« Nhưng sau dần dần tôi khuất phục
« được cả người lẫn vật. Bọn cu-li bắt đầu
« tin cậy tôi, sự có mặt tôi rất cần thiết cho
« họ. Tôi không thể rời xa một lúc, vắng tôi
« ấy là cả bọn lại nhao nhao sợ hãi.

« Chồng tôi, hễ tàu cập bến có thì giờ là
« lại đến chỗ đồn điền tôi ở. Thực không lời
« nào tả được sự mừng rỡ của tôi khi trông
« thấy tự đằng xa chồng tôi nhể nhại mồ hôi
« trên chiếc xe đạp. Phải đạp 50 cây số đường
« rừng khắp khinh mới đến được chỗ tôi.
« Và chồng tôi đã mang cho tôi bao nhiêu là
« an ủi, bao nhiêu là sự nức lòng ! Can đảm
« tựa hồ mất hết, được chồng tôi phủ dụ tôi
« lại tăng sức hăng hái phần đấu. »

Trải bao cực khổ, sống trong một chiếc lều
tranh, làm việc gấp ba người đàn ông, cái gì

N ĐAU PHI THƯƠNG

A MỘT U'OI N BÀ

cũng sẵn sóc tới, thường cứ báng súng mà đánh nhau tay đôi với thú dữ, bà De la Souchère cò được một sức khỏe phi thường — Chiến đấu với tạo vật với cả người, đến năm 1912 bà mới khai phá được 500 mẫu tây đất trồng cao-su. Tương lai đã có vẻ khả quan. Nhưng than ôi ! tạo vật dường hay trêu cợt gan góc con người nên một đêm nồng oi ả, cả đồn điền cao-su của bà khai phá đều bắt cháy ra tro.

Bà nói :

— « Lúc ấy người tôi như đồ sụp xuống « không còn biết gì cả. Tôi mong chồng tôi « lên. Ba hôm sau chồng tôi mới đến. Tôi « nhớ mãi cái buổi chiều nắng ghê nắng « gớm ấy ! Hiện giờ tôi còn tưởng nhớ như « trông thấy chồng tôi tay giữ chiếc xe đạp mắt « dăm dăm ngắm cảnh tan hoang chạy giải trước « mặt. Rồi sau khi hôn tôi và mắng tôi sao không « đội mũ, chồng tôi bảo tôi :

« Trong sự rủi thường có sự may. Những « tro tàn này sẽ thành những phân bón cây bón « đất rất tốt ».

Tôi ngạc nhiên kinh phục cái sự điềm-tĩnh của chồng tôi. Chàng tiếp :

— Trong vòng một tháng nữa chúng ta sẽ có những cây cao su nhỏ. Tôi sẽ từ ngạch thủy binh vợ chồng ta sẽ tận lực gây dựng cái đồn điền này. Nhưng ông bà cọng sự chẳng được bao lâu, ông De la Souchère bị cảm nặng mà chết.

Bà De la Souchère lại một mình tháo vát công việc và hai năm sau bà trông thấy cái công lao khó nhọc của bà được kết quả mỹ-mãn : cây cao-xu đã bắt đầu lấy được nhựa.

Nhưng sức khỏe của bà dù hiếm có — có thể nói là phi thường đối với thể chất người đàn-bà, cũng phải suy kém. Bà bắt buộc phải rời xứ Nam-kỳ mà bà yêu mến để về nghỉ bên Pháp ít lâu. Trong thời gian ấy nạn khủng hoảng kinh-tế làm cho đồn điền cao xu của bà bị thiệt hại rất lớn.

Bà vội sang Nam-kỳ. Tài sản bà lúc ấy không còn gì. Vẫn can đảm, không nản lòng, bà lại cùng một người bạn khai phá 700 mẫu nữa --- nay cũng đã hoàn toàn thuộc về bà, vì đã mua lại tất cả phần của người công-ty.

Hiện giờ cao-su đang là một thứ nguyên-liệu quý-giá chúng ta có thể tưởng tượng cái cơ-nghiệp của bà De la Souchère quan-trọng đến ngần nào.

Nói đến sức làm việc của bà thì ai cũng kinh-dị. Bao giờ ở đồn điền bà cũng dậy rất sớm. Bốn rưỡi sáng trời còn âm u bà đã nhẩy lên mình ngựa đi thăm khắp mọi nơi trông trọt. Và mãi tới mười giờ sáng bà mới trở về nhà, những nhân viên đàn ông đi theo bà đều mệt nhoài mà bà vẫn như không. Xuống ngựa chưa kịp thay quần áo bà đã

(Xem tiếp trang 11)

Mộng xa khơi

(viết một buổi ốm)
Gửi M. T.

Đạp tường xiêu cho ngàn phương gió lộng
Nghiêng mái lâu cho mắt ngó xa khơi !
Dâng vào đây muôn triệu cao bể rộng
Cho ta xuôi đảo vắng lạnh muôn đời.

Chiều lênh đênh dựng theo buồm viễn xứ !
Giờng nan phen hãy ghé bến thân tàu !
Mùng trinh trắng hãy giăng sầu lữ thứ
Một chiều mưa sóng đảo bạc phơ đầu ;
Thuyền ra khơi cho dù tay vụng lái,
Theo ta chi ? Ngọt lắm, gối chăn ơi !
Hãy biến ra muôn hình chim nhỏ đại
Một chiều bay ngang đảo cánh chơi vơi.

— Cát bụi lại trở về nơi cát bụi,
Đà cô đơn cho thể kiếp cô đơn ! —

Nơi xa vắng níu trăng tà bãi gió
Ta nằm nghe sóng đổ chuyện xa vơi
Hoang-vu hỡi ! I hâu dùm thân cỏ lá,
Mất đứng xa đang rồi lối sao ngời.

Trong tập
« SÓNG GIÓ »

Ngô ngĩnh

XƯA KIA

Tiếp theo

Mà sống bên một người mù cũng khổ lắm...

Hương ngửa mặt lên nhìn thẳng vào đôi mắt trắng đục của Dũng, nàng bỗng đứng trở nên mạnh bạo, nói sốt sắng :

— Không, không em không khổ chút nào, trái lại bên anh em thấy sung sướng lắm, em chỉ sợ anh ra Hanoi và nhất là em chỉ sợ anh khinh em là quê mùa cục kịch không đáng ở bên anh.

— Ô, Hương !

Nhưng Hương vẫn tiếp : Vâng chính em nhận thấy thế. Một là anh tưởng anh mù là anh không muốn làm khổ một người khác, hai là anh khinh em nên mới lãnh đạm với em thế ?

Dũng tần ngần nghĩ ngợi. Vụt chàng quờ tay ra phía Hương chàng nắm được cánh tay Hương và kéo sát Hương lại phía chàng. Chàng khẽ nói :

— Không, em đừng nghĩ lâu quá, một sự hy-sinh của em đủ tỏ rằng tâm hồn em đẹp đẽ vô cùng, chính anh đây mới sợ không xứng em. Thôi em nhé em đừng mong mù mắt để được giống anh nữa Em cứ giữ đôi mắt sáng suốt để nhìn việc đời họ anh

Hương mỉm cười. Đôi mắt nàng long-lanh Lâu lâu Dũng khẽ rủ rủ : Anh kể cho em nghe một câu truyện cổ - tích ở phương tây naé. Câu truyện bắt đầu thế này : ngày xưa có một vị thần Đêm kết duyên với nàng Bạch-Nhật và sinh ra vị hoàng-tử tên gọi Bình-Minh.

Hương nói át :

— Nhưng em tên là Hương, em không phải tên là Bạch-Nhật

— Song em sẽ có tất cả sự tận tâm và lòng yêu quý báu của nàng Bạch-Nhật

HẾT

Đôi đáp nhà văn

Alexandre Dumas, tác - giả chuyện « Ba người ngự - lâm pháo-thủ » là con Alexandre Davy de la Pailletière, sinh ở Jérémie (Saint Domingue) Ông thân sinh thì là người da trắng còn bà mẹ thì lại là người da đen, cho nên hễ ai động chạm đến ngọn nguồn gốc tích ông ta là Alexandre Dumas cáu lắm.

Một hôm có người vô ý hỏi ông rằng : có phải ông thân sinh ra ngài là người da đen chẳng

Dumas ngấm nghĩa người kia từ đầu đến chân rồi đáp : — « Chính thế, và ông cụ nhà tôi là loài khỉ ; gia đình tôi đã khởi-dầu do nơi nhà ngài tiêu diệt ! »

Tiên-tri kỳ lạ

Trong cuốn « De l'admirable pouvoir de l'art et de la nature » của Roger-Bacon viết đã bảy trăm năm nay người ta đọc thấy :

— « Người đời sẽ chế-tạo nhiều vật dụng để thông thương trên mặt nước không cần người chèo chống ; lại có những chiếc tàu rất to mà chỉ một người cũng có thể sai khiến được.

Sẽ có những xe cộ chạy với một tốc lực kinh hồn không nỡ vật gì lôi kéo ...

— Người ta sẽ ngồi ra máy móc để bay. Người ngồi máy bay coi việc bơm chiếc lò so là hai cánh động dậy ; lại có những tàu đi ngầm đáy bể và những máy để ngồi lâu dưới nước ...

Trí nhớ của kép hát

Một hôm từ trước Lovenjoul hỏi nhà danh ca Coquelin :

— Từ nay đến mai, ông có thể đóng luôn mấy vai trên sân khấu :

Coquelin lấy một tờ giấy ghi đầy những vở hát mà mình đóng được vai chính. Kết quả có tất cả 53 vở cả thầy.

Cử tọa không tin, Coquelin liền nhờ từ trước tìm những vở hát mà ông thuộc vai đưa cho mọi người xem rồi cho mỗi người chất-vấn lần lượt, hễ ai hỏi đoạn nào là Coquelin đọc luôn một trang dài, có thể cử tọa mới phục tài nhớ nhiều.

Cái tính giết người

Một tờ báo ở Nouvelle-Orléans do một nhân-viên làm trong ngân hàng biên soạn kể một chuyện lý thú,

Có người làm công cho Ngân hàng đòi tăng lương, viên giám đốc trả lời bằng bài tính sau đây :

Một năm có ..... 365 ngày

Mỗi ngày anh làm 8

giờ nghĩa là chỉ còn

một phần ba vậy đi 122 ngày

Mỗi tuần có 1 ngày

chủ nhật thế là

hết ..... 52 ngày

Còn lại ..... 70 ngày

Chiều thứ bảy được

ngủ vì chỉ mất .. 26 ngày

Còn lại ..... 44 ngày

Mỗi ngày anh có 1 a

giờ đêm tâm, thế

là mất ..... 13 ngày

Còn lại ..... 31 ngày

Một năm anh được

nghỉ phép hai tuần 14 ngày

Còn lại ..... 17 ngày

Trong năm có những

ngày lễ chính thức,

vậy đi ..... 12 ngày

Còn lại ..... 5 ngày

Chắc chắn là anh ốm

5 ngày ..... 5 ngày

Còn lại ..... 0 ngày

Thế thì còn gì nữa mà anh còn đòi tăng lương ???

Thưa bà, ông bác sĩ khuyên

(Tiếp theo)

A) Khóc vì những cơ bất thành linh

Nhiều khi bất thành linh có một việc gì làm trẻ khó chịu phải khóc như tã lót bó chặt quá, cài kim cài tã đâm vào người, tã lót dính dơ bẩn làm trẻ bị ngứa ngáy, quần áo nhiều quá làm trẻ bị nóng, ngực hấp hơi, băng buột rốn chặt quá làm trẻ ăn no bị tức bụng (thường ta thấy băng quấn rốn lúc trẻ đói nếu trẻ ăn no sẽ bị tức bụng ngay, vì lẽ đó khi quấn rốn ta nên dùng các băng hơi chun lúc bụng trẻ căng cũng không bị tức).

B) Khóc vì hư tính

Nhiều người không biết nuôi trẻ không chịu tập cho trẻ từ lúc bé thành sau trẻ bị hư tính, hơi đói bụng khóc, ngủ tối đèn khóc, nằm riêng một mình khóc, tối đến không ru, không gãi không ngủ cố thức mà quấy, hay bắt ẵm bắt nựng nịu. Động thức giậy chậy có vú đặt vào mồm cũng khóc. Vậy bổn phận của ta là phải tập cho trẻ ngay từ lúc nhỏ, trong mấy hôm đầu để trẻ ăn đủ no, quần áo mặc đủ ấm mà còn khóc thì ta để mặc, bắt chờ đến bữa ăn sau mới

lại bằng giấy cho ăn, phần nhiều chỉ mất độ một hôm là trẻ phải theo ngay sau này đúng giờ mới đòi ăn, nhọc thì ngủ không phải ai bằng bế ru ngủ. Trẻ rất dễ có thói quen, biết tìm các thói quen tốt mà tập cho trẻ thì sau này việc nuôi trẻ rất là nhẹ nhàng.

c) Khóc vì đau ốm

Sau khi chịu khó tìm không thấy có nguyên cơ mà trẻ vẫn khóc thì tất trẻ bị đau ở đâu, bị bệnh gì ta không nên trừ trừ mà cho trẻ đi thăm thầy thuốc, thà rằng ta lo vì một điều nhỏ nhất còn hơn là để trẻ đau lâu không khỏi.

5 — Mọc răng

Thường vào lúc 6 tháng rưỡi trẻ bắt đầu mọc răng sữa. Trước nhất mọc hai răng cửa hàm dưới. Độ 15 hôm trước khi răng thòi ra lợi mọc vạt rẻ thấy ngứa ngáy và rức rối ở chỗ răng sắp mọc, luôn quấy hay cho tay vào mồm, nước dãi của nhiều. Một hôm ở lợi thấy thòi 1 chấm trắng, sờ vào thấy gòn gòn sau dần dần to rồi thòi hẳn, mất độ hai tuần lễ thì hai cái răng ấy mọc đầy đủ.

Đến tháng thứ chín thì đến lượt hai cái răng cửa ở giữa hàm trên mọc. hai cái răng này to nên lợi mọc to hơn, sự rức rối càng tăng hơn nhiều, ngay dạo ấy thường hai cái răng ở cửa hai bên ở hàm trên mọc liên tiếp ngay nên trẻ khó chịu nhiều, quấy khóc dữ hơn đến gần cuối năm hai răng cửa ở hai bên hàm dưới mới mọc, hai răng này nhỏ trẻ không thấy khó chịu gì. Từ 15 đến 18 tháng đến lượt các răng hàm nhỏ thứ nhất (prémolaires) mọc trước, răng hàm dưới sau đến răng hàm trên các răng này to lợi mọc sưng to, trẻ nhiều khi ấu dẩu đi rửa. Các răng nanh mọc vào lúc trẻ được hai tuổi; sau cùng đến lượt các răng hàm nhỏ thứ nhì mọc vào lúc trẻ được hai tuổi rưỡi. Các răng có khi mọc khác hẳn thứ tự đã nói trên, thế không quan hệ gì, cũng có khi mọc sớm hay chậm nếu quá tám tháng trẻ chưa mọc răng tất trong người không được khỏe mạnh, ăn uống không được điều độ. Các trẻ ăn sữa súc vật cũng hay mọc răng chậm.

(Còn nữa)

bác-sĩ MỸ

CAI GU'ÔNG PHAN ĐAU PHI THU'ÔNG

Tiếp theo trang 9

đứng trông cho dân phu đổ nhựa cao su vào kho. Nhiều khi ở nếp nhà thờ nhỏ là nơi ông chồng bà an giấc nghìn thu — bà chôn ông Dey la Souchère ở ngay đồn điền — đã rung chuông chiêu mộ bà vẫn còn đứng đấy bàn bạc với các nhân chức.

Buổi chiều bà kiểm soát sổ sách xem các sự chi tiêu, trông cho thợ thuyền sửa chữa máy móc. Buổi chiều, bà trò chuyện với các kỳ-lão trong làng về những việc xảy ra ở trong dân xã. Bà thường nói: Cách sống của tôi vất vả, không phải là một cuộc đời của một người đàn bà, nhưng tôi rất thích. Nếu kiếp sau tôi có làm người thì tôi nguyện lại chọn cuộc sống như bây giờ. Và

đến lúc ấy, chắc tôi còn làm nhiều điều hay hơn.

Tuy vậy, người đàn bà gan dạ có một nghị lực phi thường, cả đàn ông cũng khó lòng bì kịp đó, lại không để mất cái bản-ngã phụ nữ của mình. Về Saigon bà vẫn dện áo tổ tằm. Chính tay bà săn sóc băng bó những vết thương của bọn dân phu trong đồn điền. Và thấy hoa nở trong vườn, bà cũng say sưa nhìn ngắm.

Không sinh nở lần nào, cái tình mẫu tử của bà như thiếu thốn, bà nuôi bốn người con nuôi hủ hỉ trong những giờ hiu quạnh.

Bà còn cái thú giải trí nữa là nuôi ngựa giống Úc chân. Những con ngựa to lớn dữ tợn, bà làm cho thuần tính.

(Còn nữa)

Gia chánh

Bánh сэng-vích

(Sandwichs)

Bánh сэng-vích là thứ bánh mặn dùng đem đi xa, trong các cuộc đi chơi, hay để chung với các thứ bánh ngọt, trong khi có tiệc trà. Bánh сэng-vích thường làm bằng bánh tây vuông, thứ bánh có nhiều ruột, những nơi không có bánh tây vuông, có thể mua bánh tròn, thứ bánh ba xu, cắt khoanh thật mỏng, hơi xeo xeo thay vào cũng được. Lấy dao lưỡi giải và sắc, cắt bánh cho thật mỏng sắp ra đĩa.

Sandwichs nantais — Lấy một hộp cá mòi chặt bột dầu đi, bóc bột da, vây và đuôi cá. Cho vào cái bát tán cho nhuyễn với một thìa bơ tươi, một chút hạt tiêu, một chút mù-tắc, vài giọt chanh, Lấy dao phết cá lên trên bánh, phết một mặt, rồi áp hai miếng bánh làm một. Bánh càng cắt mỏng càng tốt.

Sandwichs au páté foie — Cắt bánh, thoa bơ song, lấy một hộp páté foie đồ ra bát tán nhuyễn với vài chút hạt tiêu, phết lên bánh, sẽ áp hai miếng làm một.

Sandwichs au saucisson — Thoa vào bánh, bơ trộn với mù-tắc, rồi sẽ kẹp ở giữa hai miếng bánh, một miếng sốt sít (saucisse) thái mỏng.

Sandwichs au fromage — Nếu làm bằng phó-mát Gruyère, thì phết vào bánh gọi là bánh (gaufrette) thay cho bánh mỳ. (Thứ bánh này tựa như bánh kẹp của ta) làm một thứ nhân bằng bơ tươi, đường bột thật nhỏ, và một thìa bột cacao — Phết nhân lên trên mặt bánh, ép hai miếng làm một.

Sэнд-vích với mứt Lấy bánh bích qui vuông, phết vào bánh mứt ôi hay mứt dâu, mứt dứa có pha chút rượu thơm.

Mme VÂN-ĐẠI

Trích trong cuốn Người bếp giỏi sắp in,

«...Anh và tôi, tôi và anh, đời chỉ khổ, việc đời chỉ khó, tình đời chỉ buồn, kiếp người chỉ nản, cho những ai không tìm được một người để nói với nhau một lời yêu thương»

Một câu ấy cũng đủ tóm tắt tất cả một cuốn truyện dài, hơn hai trăm trang vừa in xong

ANH VÀ TÔI

Giáo-dục tiểu-thuyết

của

Lê-văn-Trương

(Loại sách chọn lọc)

Giá 1\$20

ĐƯƠNG IN

Chồng chúng ta

Một cuốn phim thời-sự vô cùng đặc sắc, một thiên tiểu thuyết xã hội vô cùng bi đát, mà trong đó, tấn kịch tổng tiền nhà vợ đã được diễn lại rõ ràng.

Tác giả,

LÊ-VĂN-TRƯƠNG

250 trang — giá 1p20

NHÀ XUẤT BẢN

ĐO'IMO'I

62 Phố Takou — Hanoi

Tél. 1638

TRẢ LỜI ĐẸP

CÔ LOAN (Haiphong) — Chỗ chân « sủi » ấy phải để bác-sỹ coi mà phải là bác-sỹ chuyên môn bệnh ngoài da mới được. Nếu phải cắt thì tức khắc sẽ có phương-pháp riêng làm cô không bị đau, không sợ.

BÀ HƯƠNG-LIÊN (Quảngyên) — Để chữa dễ xong, bà nên đi thử máu. Phàm ngứa như thế thì phải nghi ngay rằng mình bị lây hoặc bị di-truyền một bệnh kín. Nếu có thật, ta cũng chớ nên xấu hổ bởi một lẽ dễ hiểu là hoặc ngồi trên một cái ghế của người bị bệnh hoặc ăn chung — có khi chỉ một lần thôi — với người bị bệnh ta cũng bị lây rồi.

CÔ H. T. LIÊN-CHÍNH (Yên-bay) — Nước da ấy có thể làm trắng hơn được một chút, nhưng chỉ một chút thôi bằng cách dùng eau oxygénée pha vào với nước rửa mặt. Tối dùng lait de concombre làm démaquillant cho mịn da. Lúc đi ngủ lấy lòng trắng trứng gà đánh cho nổi bọt, bôi bọt đó lên mặt — cố nhiên là hơi khó chịu — ngủ đi sáng mai rửa mặt bằng nước ấm ấm, Da cô sẽ trở nên mịn, lúc đó đánh phấn sẽ không mốc.

2.) Phấn nên dùng màu ocre, mà hồng mùi carotte, son màu pêche 3.) Nên rẽ tóc bên, vẫn lối lật ra phía sau. Tất cả những mỹ-phẩm ấy cô có thể nhờ nhà báo mua giùm.

CÔ HUỖNH-THỊ-HÒA (Rạch-giá) — Ăn khỏe, đói luôn mà vẫn gầy như cọc tre thì phải nghi rằng có sán (lã). Muốn biết lấy chút phân cho vào cái ve thủy tinh đem cho bác-sỹ thử

CÔ LẠI-THỊ-HUỖNH (Tou-rane) — 1.) Thuốc trị trứng cá 3\$00 một ve. Có thể mua giùm cô. 2.) Cao 1m50, nặng có 42 cân, cần phải tập thể thao và tắm bồn cho nhiều. Cô phải cân ít nhất là 48 cân. 3.) Lait de concombre 6p00 một lọ.

Vấn đề giáo dục

Tiếp theo trang 2

còn gì mệnh mông những tẻ ngắt bằng một nhà không con trẻ, còn chỉ buồn như một gia đình không có một thiếu-nữ nào.

Thiếu nữ trong gia đình vì như bông hoa đẹp làm tươi thắm khu vườn, như ánh sáng mặt trời làm ấm áp, làm vui vẻ gia đình, như một con chim non, với tiếng hót riu rít êm tai, làm cho tất cả mọi tâm hồn đều hơn hớn. Cái chỗ của thiếu-nữ giữa gia đình là sự yên vui, là dịu dàng, là êm ấm, là sự tận tâm là nguồn an ủi cho hết cả mọi người; thiếu-nữ phải lúc nào cũng sẵn sàng tự hy-sinh để làm vui lòng, làm cho mọi người trong gia đình sung sướng. Nàng đã chớ có một cái phần thưởng đích đáng, to lớn: « Cảm thấy được yêu mến » đó ư?

Sự sum họp đầm ấm của một gia đình là nhờ ở các người do, bởi các cô gái thanh niên! Bỏ phần các em là phải khởi sự cái « công cuộc », cái « nguồn » yêu thương lẫn nhau, mà trong tâm hồn trong trắng của các em lúc nào cũng tràn ngập. Các em hãy làm tỏ rõ những điều to đẹp mà người khác đã làm, làm cho mọi người không quên những lần đau đớn, đau đớn những tội lỗi của người này, an ủi người khác: các em là thiên thần trong gia đình đó.

Mặc dầu các em chưa từng trải sự đời, các em cũng vẫn có

thể — hơn ai hết — giữ sự êm, ấm yên vui cho gia đình; ở các em bao giờ mọi người cũng thấy những mệnh lệnh đáng yêu, đáng trọng ít ai muốn chống lại vì bởi sự ít tuổi của các em tình yêu thương thành thật, sự thẳng thắn của tâm hồn các em mà chưa có sự gì xấu xa làm bận đến.

Các em ơi! Không có một trách nhiệm nào đẹp đẽ, một chức vụ nào khả kính bằng trách nhiệm, chức vụ của các em. — Nếu hạnh phúc đã sẵn có trong gia đình, các em hãy cố giữ gìn và hãy cảm tạ đức Thượng-Đế; nếu đau thương đến gia đình hãy can đảm mà gánh vác và hãy cố làm cho mọi người đỡ khổ sở chưa sót vì đau thương ấy bằng sự hy sinh, sự tận tâm của mình; Em nên ban cho hết thảy, những săn sóc dù nhỏ nhất hay kỹ càng, với những lời nói dịu dàng êm ái. Hãy dựa vào cái tình yêu dấu của cha mẹ mình, mà âu yếm mọi người khác, hết sức thành thật, cố làm cho ai nấy đều tin yêu mình.

Các em ơi! Hãy nên cố làm cho mình bao giờ cũng là sợi giây liên-lạc giữa mọi người trong gia đình, bao giờ cũng là lời đề an-ủi, cánh tay đỡ nâng đỡ, và, bằng những cử chỉ dịu dàng, những đức tính đáng trọng, hãy cố làm cho mọi người đều tin yêu Thượng-Đế.

CL JURANVILLE
Cô Diệp thuật

Đã nhận được mandat của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Mai Hah (Haiphong) ông Đinh ngữ (Vinh) bà Nguyễn văn Ngợi (Trà Vinh) bà Trương văn Huấn (Saigon) ông Franet (Kontum) bà Lê Vĩnh Long và bà Lê Nhiếp (Tourane) cô Phạm ngọc Lan (Sadec) ông Phạm duy Nhạc (Ninh-hòa) bà Đài tấn-Long (Trà Vinh) ông Hoàng văn Huệ (Việntiane) ông Hoàng kim Đình (Nha trang) bà Marie Nguyễn quốc Kỳ (Tourane) bà Hà van Lan (Kontum) ông Lê thành Tuấn (Huế) ông Nguyễn văn Tốt (Thư đầu một) cô Phùng hiền-Kỳ (Cao bằng) bà Tuyết-Ba (Huế) bà Huỳnh thủy Lê (Sadec) cô Đinh thị Luân (Phủ lý)

Bà SERGENT BÁT (Tong) hạn báo của bà đến 7-9-42 mới hết.

Bà LÊ VĨNH LONG (Tourane) báo vẫn gửi đến bà liên tiếp xong cứ bị thất lạc, vậy mất những số nào xin cho biết sẽ cho gửi bù.

Cô ĐẶNG THI DUNG (Thái nguyên) hạn báo của cô đến 7-11-42 mới hết, đã cho gửi thưởng cô số báo thiếu.

Ô. LA QUANG CHỈ Lao-Kay, báo vẫn gửi đến ông liên tiếp, chứ không hề ngừng một số nào còn thất sự lạc đó chắc do nơi sở Bưu Điện

PHẤN LYCA

118, PHỐ HÀNG BÔNG — HANOI

Cùng các bạn gái

Các bạn hãy dùng phấn LYCA một thứ phấn tây rất mịn không có chất chì. Bán grame và pha theo màu da.

Ở xa có thể viết thư nói màu da về mua phấn được. Bạn nào chưa biết đến đặc tính của phấn LYCA muốn dùng thử xin lại lấy mẫu ngay.

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

gái nọ, gia thế kém hơn gia thế chàng. Mong rằng mấy lời chân thật này không làm cho cô tức giận, đau buồn mà lại trái lại khiến cô bừng tỉnh giấc mộng tình mà tự mừng thầm cô đã thoát một đại nạn, nó đem cô đến chỗ thấp hèn.

HỎI.— Chồng tôi kêu ngứa mắt, bảo tôi lấy thuốc nhỏ. Tôi đang cho con bú vội đặt con nằm bên chồng. đi lấy thuốc. Con khóc, hấp tấp, vô ý lấy lọ chai huile goménelée nằm cạnh chai sulfate de cuivre. Tra xong, chồng tôi kêu lên, biết lắm tôi vội đi lấy nước rửa. Chồng tôi chửi và tát tôi 4 cái. Tôi không khóc, không kêu chỉ nói xem mắt chồng tôi có rức không? Chồng tôi nói đau lắm, mở kuông ra và lại tát tôi thêm nữa. Tôi có lỗi vô ý, nhưng chồng tôi xử như thế có đúng không? xin thưa thật là nếu công tôi không đánh thì tôi sẽ an-hận lắm. Nhưng chồng tôi đã đánh tôi thì tôi tưởng như cái lỗi của tôi đã bay hết rồi, tôi đã đền tội. Tôi lại cảm thấy tôi là dây rợ của chồng tôi. Ý nghĩ này có đúng không?

V. D.

TRẢ LỜI.— Cái đó còn tùy ở tính nết ông ngày thường. Nếu ngày thường ông vẫn có tính nóng-nảy hất-hủi vợ con thế thì bà nên liệu bày tỏ nhẹ nhàng cho ông biết tính nóng nảy của ông làm thương tổn tình vợ chồng nhiều lắm. Dù lòng ông

còn thương yêu bà nữa, nó cũng khiến cho bà có ý nghĩ rằng ông coi bà như kẻ tội tở. Nếu ngày thường tính ông vẫn dịu dàng, nay đâm cáu mà đánh chửi bà thế, thì bà cũng nên thề tất cho ông. Đau mắt đã bức mình—thứ nhất đau mắt thứ nhì giắt răng—vợ lại nhỏ thuốc làm sự vô ý y có thể làm mù mắt được, thì hẳn là phải tức giận, người hiền tính đến đâu lúc ấy cũng đâm cáu. Ông nhà đánh tát bà thế còn khá đấy. Bà nhớ chuyện bà Thị-Kính không? Cầm kéo cắt râu cho chồng mà bị vu hãm là giết chồng. Ông nhà may không bảo là bà định tâm làm mù mắt ông.

Thôi bà đừng nghĩ quanh quẩn nữa. Hãy mừng cùng ông rằng may mà cái huile goménolée cũng không đến nỗi làm mù mắt.

HỎI.—Tôi có nọc chút ít, trong gia đình luôn luôn phải bị kho náo. Nhiều khi tôi lơ dềnh lỗi lầm nhỏ nhặt đến đâu mẹ tôi cũng rầy la mắng nhiếc. Chết bời tôi ngay trước mặt mọi người, và mẹ tôi còn đem mà kể với mọi người khác, quen biết với mẹ tôi nữa. Chẳng những tôi bị nhiếc mắng trước mặt mọi người mà cả cha tôi, nhiều khi mẹ tôi cũng phải báng cả trước mặt người ngoài nữa.

V. D. Quảng-Ngãi

TRẢ LỜI.— Cô có số xung khắc với mẹ cô đó! Cô hãy cố tin thế mà tự an ủi.

Một đằng, cô nên cố giữ gìn ý tứ đề bớt những sự lầm lỗi đi. Một đằng thừa lúc vắng người cô van xin mẹ cô đừng mắng cô, nói xấu cô với mọi người nữa.

Mang chuyện xấu còn gái ra kể thì còn ai sau này dám cưới hỏi con gái nữa.

CÔ LỆ-HÀNG.— Cô cứ lại chơi nhà người bạn cô như không có sự gì, và đề tỏ rằng cô không có ác cảm gì cả.

CÔ MINH THỰC.— Nên im lặng, người ta khắc hiểu.

THU LINH

Cải chính

Bài thơ « Luangprabang mặt trời mọc » đăng số báo 144. nhà in đã xếp nhầm mấy chữ xin cải chính lại. Câu thứ 7.

«Nền trời lấp lánh ánh mây»
chứ không phải... « ánh mây »
— Câu thứ 10.

« xôn xao trong lá trong hàng cây xanh. » thay cho
«reo vang trên lá...»
— Câu thứ 13

« Rừng reo suốt họa êm vui »
thay cho
«Rừng ca suốt hát êm vui».

Câu thứ 18
« Khúc đàn diu đặt ngân vang cõi lòng » chứ không phải « khúc đàn diu diu »
Xin các bạn đọc lượng thứ

T. B. Đ. B

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dàn)

Tel: 1390

DOCTEUR HY

81, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH

HOA - LIỀU BỆNH ĐÀN - BÀ

Tuấn-Bồ

Huyết-Hải

Thuốc Bồ Huyết

Thực Tiêu

(Dùng cho Đàn-Bà huyết
xấu, ăn ngủ kém)

Giá 1\$50 một hộp

NHÀ THUỐC

THƯỢNG ĐỨC

15, Rue de la Mission

(phố Nhà Chung)

Tél. 1629 — HANOI

Ở xa mua thuốc :

« lĩnh hóa giao-ngân »

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tắm ngõ thường!!!

Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!

Dục tình đương lúc no xay!!!

Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều

Chỉ uống một liều,

Thấy giẽ chịu ngay.

Bao to 12grs. 0p.55 — Bao bé 6 grs. 0p.30

AI TÌM ĐƯỢC THUỐC HO LAO

Cách nay 100 năm cụ Trịnh Hải-Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao ho ra máu của cụ

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc-học Trịnh Văn - Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận đó là một phương thuốc đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu, dầm nặng nhẹ dùng qua đều khỏi cả. Thuốc có hai thứ : 5p00 và 3p50. Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh-văn Hào (Directeur Ecole Villa)

110, Rue Vassaigne Tân đình - Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TỜ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG

SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đổ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xỏ mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.

Chỉ có một thứ thuốc :

THUỐC YÊN

của hiệu Đại-Quang là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay. Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNG NGANG — HANOI

CHẦY HỘI CHÙA HƯƠNG

Chùa Hương - Tích gần xa
chầy hội,
Biết bao người mong tới
cảnh Tiên,
Ăn chay nằm mộng cửa thiền
Nước Dương mong tưới lửa
hiền đây, từ
Phật thương những ra tay
tế độ,
Nước Cam-Lồ (1) sẵn có từ
lâu,
Chế theo phương - pháp
nhiệm-mầu,
Hoa-kỳ Rượu-Chôi phải cầu
đầu xa,
Khí sinh-nở vừa soa, vừa bốp,

Huyết lưu thông, gân cốt
giãn giãn,
Chèo neo, vượt suối nhọc
nhằn,
Dùng qua quả thấy tinh-thần
thành thời,
Cảm - công đức Như - Lai
truyền-bá,
Chép vài lời tuyên cáo quốc-
dân,
Hoa kỳ Rượu-chôi nên cần,
Thuốc hay nức tiếng sa gần
ngợi khen.

Huyền Không Hòa-Thượng

KINH-BACH

— Nước Gam Lồ là Rượu - Chôi,
Hoa-Kỳ ngày nay.

Agent exclusif pour
toute l'Indochine

AN - HA

13, Rue du Cuivre Hanoi

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy Thử nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÒ XÒ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Cẩu Long em đã uống vào,
Đường xa sức gái,
Trái nào dám đường?
Rõ mắt
phải thường

I VIÊN CẦU LONG HOÀI
BẰNG 10 THANG THUỐC BỒ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lèo Bắc Trung-Kỳ **Établissement VAN-HOÀ** N° 8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tâm
linh luân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau.